Φυλή, Ταυτότητα, Κοινότητα

Οι σύγχρονοι Εθνικιστές που υπερθεματίζουν για την σημασία των φυλετικών διαφορών και αγωνίζονται για τον φυλετικό απομονωτισμό, **αντιμετωπίζουν μια πλειάδα φιλοσοφικών προκλήσεων**, τις οποίες θα πρέπει να είναι σε θέση να τις αναγνωρίζουν και να μπορούν να τις υπερκεράσουν. Είναι πολύ συνηθισμένο να βασίζονται σε προϋποθέσεις, υποθέσεις και υπαινιγμούς **χωρίς να είναι προετοιμασμένοι να ανταποκριθούν σε πιο ενδελεχή ζητήματα ή τις επιπλοκές** που εμφανίζει η ανάγκη ερμηνείας γεγονότων και ιδεών. Αυτό που χρειάζεται στον σύγχρονο Εθνικισμό είναι μια **ανεπτυγμένη φιλοσοφία του Φυλετικού ζητήματος και του πολιτισμού, της ταυτότητος και της κοινότητος**, η οποία να αποσαφηνίζει τα ζητήματα τα οποία πραγματεύεται και να προσδίδει βάθος και κύρος στην έποψή τους.

Χωρίς αυτό το φιλοσοφικό και διανοητικό βάθος, στην υποστήριξη της κοσμοθέασής τους, θα είναι δυσχερής η θέση τους να μπορούν να πείθουν τους άλλους και να προκαλούν τους αντιπάλους τους. Το υλικό βάσει του οποίου θα μπορούσε να αποκτηθεί αυτό το βάθος, **υπάρχει από την σκέψη της Γερμανικής «Συντηρητικής Επαναστάσεως»** και της Ευρωπαϊκής Νέας Δεξιάς, αλλά η συνεισφορά αυτών των κύκλων και οι ιδέες τους δεν έχουν αξιοποιηθεί και αναγνωριστεί ακόμα όπως θα έπρεπε. Ελπίζουμε να επιστήσουμε την προσοχή σε κάποιους βασικούς φιλοσοφικούς προβληματισμούς και την αναγκαιότητα να είναι ο κάθε Εθνικιστής έτοιμος να τους αντιμετωπίσει. Φυσικά δεν υποστηρίζουμε ότι διερευνούμε ή δίνουμε λύσεις καθ' ολοκληρίαν και εις βάθος. Αντίθετα, ο σκοπός μας είναι να επιστήσουμε την προσοχή στις πιο καίριες επιπλοκές που μπορεί να εμφανιστούν.

<u>Εθνική Ταυτότητα και Πολιτισμός</u>

Όλοι οι άνθρωποι ορίζονται από τις συγκεκριμένες τους ταυτότητες. Η έννοια μιας αφηρημένης ανθρωπότητος, όπου το επιμέρους δεν έχει σημασία, είναι εντελώς ανεδαφική. Αλλά παρ' όλα αυτά πρέπει συνεχώς να θυμόμαστε ότι **η ταυτότητα από μόνη της είναι ένα πολύπλοκο θέμα που περιέχει τόσο τις λεπτομέρειες της ατομικής ταυτότητος καθώς και διάφορες μορφές συλλογικής ταυτότητος** – ιδεολογικές, πολιτικές, θρησκευτικές, κοινωνικές, κ.α. Οι συλλογικές ταυτότητες μπορούν να επικαλύπτονται ή να αλληλοσυγκρούονται (κάτι που δεν τις στερεί από την εγκυρότητά τους), μπορεί να είναι ηθελημένες ή αθέλητες, μπορεί να είναι κληρονομήσιμες ή επιλέξιμες. Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η ταυτότητα ενός ανθρώπου σαν μέλος μιας συλλογικής ομάδος, ακόμα και φυλετικής ή εθνικής έχει μια υποκειμενική διάσταση και απαιτεί την συνειδητή ταύτιση, όπως και κάποιος δεν μπορεί να αρνηθεί ότι κάποιοι τύποι ταυτότητος είναι αναπόδραστοι.

Όμως, αυτό που μας ενδιαφέρει σε αυτό το σημείο είναι **ο ρόλος και η λειτουργία της εθνικής και φυλετικής ταυτότητος**, καθώς και την αναντίρρητη σχέση που υπάρχει μεταξύ αυτών των δύο μορφών συλλογικής ταυτότητος. Η λέξη «εθνικότητα» έχει γίνει μια λέξη με

πολλά νοήματα, **περιέχοντας τόσο μεγάλες όσο και μικρές ομάδες που ορίζονται από την εκπλήρωση μερικών στοιχειωδών όρων ύπαρξης,** ειδικά στον χώρο του πολιτισμού. Ειδικότερα, η εθνικότητα ορίζεται σαν ο Λαός ο οποίος συνιστά οργανική πολιτισμική ενότητα, με συγκεκριμένο πνεύμα και μια συγκεκριμένη ιστορική συνέχεια.

Όμως, πρέπει συνεχώς να έχουμε εις γνώση, ότι ο πολιτισμός υφίσταται σε πολλά επίπεδα, μιας και η εθνότητα δεν είναι το αποκλειστικό επίπεδο εκπόρευσης πολιτισμού, δεν είναι η μόνη έγκυρη μορφή πολιτισμικής ενότητος. Για αυτό είναι εύλογο να μιλάμε για πολιτισμικές ομάδες οι οποίες να περιέχουν πολλαπλές εθνότητες (για παράδειγμα ο ευρύτερος Κέλτικος πολιτισμός, ακόμα ευρύτερα ο Δυτικός ή ακόμα πιο ευρύτερα ο Ινδοευρωπαϊκός πολιτισμός). Για αυτόν τον λόγο ο Guillaume Faye είχε δίκιο στην θέση του, ότι **κάποιος μπορεί να ταυτίζεται εξίσου με τον τοπικό του πολιτισμό όσο και με πολύ ευρύτερες πολιτισμικές συνομαδώσεις**: «*Για κάθε Ευρωπαίο η Πατρίδα του, τοπική και εθνική και για όλους τους Ευρωπαίους μια Μεγάλη Πατρίδα, η γη ανθρώπων στενά συνδεδεμένων. Η συνείδηση ότι κάποιος μπορεί να ανήκει ταυτόχρονα σε μια μικρή, τοπική κοινότητα καθώς και σε μια «μείζονα Πατρίδα» είναι πολύ δύσκολο να γίνει αντιληπτή, από τους συγκαιρινούς μας.*».

Κάθε πολιτισμική ενότητα όμως συμπλέκεται και με άλλες πολιτισμικές ενότητες. Ενώ όμως οι πολιτισμοί υπάρχουν διακριτά από τους άλλους, **δεν μπορούμε να θεωρήσουμε πως παράγουν τελείως διαφορετικά σύμπαντα** και πως δεν ανταλλάσσουν ιδέες. Κάθε ανταλλαγή καταλήγει σε μια οικειοποίηση των πολιτισμικών επιτευγμάτων μιας άλλης ομάδος, υπό ένα νέο πρίσμα βάσει της τοπικής ψυχής του λαού αυτού.

Οι διαφορετικές εθνοτικές ομάδες της Ευρώπης, γενικά συμπλέκονταν σε έναν ιδιότυπο «πολιτισμικό διάλογο» η μια με την άλλη, συχνά ανταλλάσσοντας ιδέες, πολιτισμικά επιτεύγματα και πρακτικές από άλλες ομάδες ή εκλιπούσες. Οι Ευρωπαίοι αντάλλαζαν επίσης και συγκεκριμένες πολιτισμικές δημιουργίες με μη-Ευρωπαϊκούς λαούς, αν και αυτός ο «διάλογος» φυσιολογικά κυμαινόταν **σε πολύ εκλεκτική και περιορισμένη μορφή, λόγω της ξενικής διάστασης** αυτών των λαών. Έτσι κάποιος μπορεί εύκολα να μιλάει για «παγκόσμια ιστορία της Ευρώπης» ενώ ταυτόχρονα να μπορεί να υπερασπίσει το γεγονός ότι οι Ευρωπαίοι πάντα διατηρούσαν την μοναδικότητά τους.

Αυτό φυσικά, ανοίγει την οδό στο ερώτημα εάν πρέπει να είναι «ανοιχτοί» οι πολιτισμοί και κατά πόσον είναι σωστό για μια πολιτισμική ομάδα να είναι καθ' ολοκληρίαν ανοιχτή ή καθ' ολοκληρίαν απομονωμένη από άλλες ομάδες. Από την μία μεριά, **οι φιλελεύθεροι και οι οπαδοί της παγκοσμιοποίησης υπερασπίζονται το πλήρες «άνοιγμα»** και από την άλλη, κάποιοι Εθνικιστές τον πλήρη απομονωτισμό. Στην πραγματικότητα και οι δύο καταστάσεις είναι μη-υγιείς, εν αντιθέσει με μια ελεγχόμενη επικοινωνία με επιμέρους φραγμούς. Είναι γεγονός πως, όπως είπε και oAlain de Benoist, «*η ποικιλία λαών και πολιτισμών υπάρχει... μόνο και μόνο, επειδή αυτοί οι λαοί και οι πολιτισμοί ήταν σχετικώς αποκλεισμένοι ο ένας*

από τον άλλον», και για να διατηρηθεί η αυτοτέλειά τους πρέπει «*η επικοινωνία να είναι ατελής. Χωρίς αυτήν την ατέλεια, ο εκάστοτε πολιτισμός θα χάσει τον σκοπό του και συνεπαγωγικά και τους όρους ύπαρξής του*».

Φυλετικά ζητήματα

Το ζήτημα της φυλής είναι στενά συνδεδεμένο με το ζήτημα της εθνικότητας, που ως εκ τούτου τα καθιστά συνεφαπτόμενα. Δεν είναι αρκετό να υποδεικνύεται απλώς η έννοια της Φυλής, μιας και οι αντίπαλοι μπορούν κάλλιστα να πουν ότι αυτή η πραγματικότητα δεν είναι σημαντική, αλλά αντίθετα θα πρέπει να τονιστεί η σημασία και λειτουργία του φυλετικού παράγοντα. Φυλή είναι, φυσικά, **πρωταρχικά ένας βιολογικός τύπος, οριζόμενος από συγκεκριμένα ανθρωπολογικά–φυσικά γνωρίσματα** και μερικά γνωρίσματα του χαρακτήρα, τα οποία είναι κληρονομήσιμα.

Υπάρχουν πολλές διαφωνίες όσον αφορά την κατάταξη των φυλών, κάτι που καθιστά επιτακτική την ανάγκη κάποιος να είναι έτοιμος να υπερασπιστεί την προσωπική του άποψη για την φυλετική τυπολογία. Εμείς εδώ θα πούμε απλώς πως πιστεύουμε, αντίθετα με κάποιους επιστήμονες που επέμεναν να δίνουν έμφαση στην πρωταρχικότητα των φυλετικών υπο–ομάδων από τις οποίες αποτελούνται οι διάφοροι Ευρωπαίοι, πως οι Ευρωπαίοι σαν σύνολο, λόγω της στενής συγγένειας τους, σχηματίζουν γενικά την Λευκή ή Ευρωπαϊκή Φυλή. Η ύπαρξη αυτού του κοινού φυλετικού τύπου μεταξύ των Ευρωπαϊκών εθνοτικών ομάδων σχηματίζει δεσμούς μεταξύ τους και τους επιτρέπει να σχετίζονται μεταξύ τους (κατά τρόπο που σίγουρα δεν θα μπορούσε να γίνει με μη–λευκούς). Αυτό το γεγονός σίγουρα **δεν αναιρεί τις διαφορές μεταξύ των Ευρωπαίων**, αλλά το να αρνείται κανείς την στενή συγγένεια των Ευρωπαίων είναι κάτι εξίσου λάθος, όσο να αρνείται κάποιος την ύπαρξη ενός γενικού Ευρωπαϊκού Πολιτισμού και τύπου.

Όμως, θα πρέπει να τονιστεί ότι η φυλή δεν πρέπει να λαμβάνεται απλοϊκά, με μια αποκλειστική βιολογική έννοια, μιας και έχει σημαντικές και αναντίρρητες κοινωνικές λειτουργίες. Η φυλή έχει και μια πνευματική διάσταση, που συντηρεί την κοινωνία και τον πολιτισμό, μιας και ο φυλετικός τύπος χαρακτηρίζεται και από το στιλ της έκφρασης του. Η φυλή είναι μια δύναμη «που έχει εναποτεθεί στις σωματικές και ψυχικές υπαρξιακές σταθερές του ανθρώπου, και που περιέχει μια εσώτερη νόρμα πάνω σε όλες τις εκφράσεις της κουλτούρας, ακόμα και των υψηλότερων ατομικών επιτευγμάτων». Αυτό **δεν σημαίνει ότι ο πολιτισμός και η κοινωνία μπορούν να αποδοθούν μονολιθικά στην φυλή, κάτι που θα ήταν μια λανθασμένα βιολογική αφαίρεση**, μιας και αρκετές πολιτισμικές και κοινωνικές αλλαγές γίνονται ανεξάρτητα από τον φυλετικό παράγοντα και για διάφορους λόγους. Όμως είναι φανερό πως **ο φυλετικός τύπος είναι μια σημαντική επιρροή στην φύση της κοινωνίας και του πολιτισμού**(που και αυτές θα μπορούσαν να έχουν μια ανταποδοτική επίδραση στην φυλή), ακόμα και αν είναι μόνο μια επιρροή ανάμεσα σε άλλες.

Έτσι, όπως είπε και ο Nicolas Lahovary «*Η πρώτη εξήγηση (της ιστορίας) βρίσκεται γενικά στην φύση ενός ανθρώπου, σε όλες τις περιπτώσεις στις οποίες δρα σαν συλλογικό ον, από την φύση του λαού του. Το τελευταίο, με την σειρά του εξαρτάται από την φυλή που σφραγίζει την παρουσία του.*». Έτσι καθίσταται σαφές, πως το **οποιοδήποτε σημαντικό επίπεδο φυλετικής επιμειξίας, μεταμορφώνει την βασική δομή του φυλετικού τύπου,** καθώς και τον εθνοτικό τύπο. Μια συμπαγής αλλαγή στην φυλετική δομή συνεπιφέρει και μια θεμελιώδη αλλαγή στην ταυτότητα. Η άποψη πως ο πολιτισμός και η εθνικότητα μπορούν να υπάρξουν ανεξάρτητα από την φυλή **μπορεί να χαρακτηριστεί αγαθή και αστήρικτη,** μιας και ο εθνοπολιτισμικός τύπος και ταυτότητα είναι βαθύτατα επηρεασμένοι από την ράτσα, ακόμα και από τον ιδιαίτερο φαινότυπο, ο οποίος έχει και τις ψυχολογικές του συνάφειες.

Το πρόβλημα όμως της επιμειξίας, δεν λύνεται τόσο εύκολα. Ο οποιοσδήποτε πιστεύει στην σημασία της ύπαρξης φυλετικών διαφορών και στην περιχαράκωση των φυλετικών ομάδων πρέπει να είναι έτοιμος να αντικρούσει το «πολυπολιτισμικό» επιχείρημα πως η επιμειξία είναι κάτι επιτρεπτό και κανονικό λόγω της ύπαρξής της στην ιστορία. Χωρίς να αγγίξουμε τους λόγους για την ύπαρξη των επιμειξιών, πρέπει να υπενθυμίσουμε στους αναγνώστες πως είναι ανάγκη να πουν, στην βάση των φυλετικών αρχών και αξιών που αποκτούν μετα-ιστορική σημασία, πως **η επιμειξία αν και έγινε κατά το παρελθόν, είναι μια εκτροπή από την κανονικότητα, και όχι η έκφρασή της.** Η διατήρηση της σταθερότητος του φυλετικού τύπου θεωρούνταν ο κανόνας στις παραδοσιακές κοινωνίες.

Επίσης η άποψης πως η επιμειξία είναι κάτι ευεργετικό που επιφέρει θετικές μεταλλάξεις, είναι φυσικά **εντελώς αστήρικτη,** όχι μόνο επειδή η επιμειξία σχετίζεται με αρνητικές αλλαγές καθώς επίσης πως είναι αχρείαστη για θετικές μεταλλάξεις, μιας και αυτές μπορούν να γίνουν σε ομοιογενείς πληθυσμούς. Πρέπει να τονιστεί, υπό αυτό το πρίσμα πως η επίκληση απλά της βιολογικής φυλετικής επιβίωσης και συντήρησης (όπως κάνουν συνήθως οι Λευκοί Εθνικιστές) από μόνη της δεν είναι ένα δυνατό επιχείρημα ενάντια στον πολυπολιτισμό (ή πιο συγκεκριμένα, τον πολυφυλετισμό). Πρέπει πάντα να υπάρχει ο ισχυρισμός πως **ακόμα και αν η Λευκή Φυλή μπορεί να επιβιώσει στον επελαύνοντα πολυπολιτισμό–πολυφυλετισμό, η πολυφυλετική κοινωνία και πάλι θα ήταν προβληματική.**

Ο φυλετικός τύπος μπορεί να επιβιώσει και να ακμάσει μόνο όταν μπορεί να εκφράσει τον εαυτό του, να είναι σε θέση να συντονίζεται με τον δικό του εσώτερο εαυτό και την φύση του, σε μια ομοιογενή κοινωνία χωρίς ψυχολογική και κοινωνιολογική παρεμβολή από την άμεση παρουσία άλλων φυλών. Όπως ένας μοναδικός πολιτισμικός τύπος **δεν μπορεί να επιβιώσει όταν αναμιγνύεται με άλλους πολιτισμούς,** έτσι και ένας φυλετικός τύπος και το εκφραστικό του στυλ δεν μπορεί να εκφραστεί και να ξεδιπλωθεί σε μια πολυφυλετική κοινωνία, αρνείται στην Φυλή την οδό να εκφράσει τον εαυτό της. Αυτό σημαίνει ότι το φυλετικό ον, μπορεί να ξεδιπλώσει τα χαρίσματα του, μόνο σε ένα ομοιογενές περιβάλλον ενώ διαστρέφεται και ζημιώνεται από την κοινωνική μίξη (αφομοίωση των φυλών). Έτσι

όπως είπε και ο Benoist, **η φυλετική επιμειξία πρέπει να καταπολεμηθεί** εκτός για βιολογικούς όσο και για λόγους κοινωνικούς–πολιτισμικούς.

Η σημασία της Κοινότητος

Όπως υπαινιχθήκαμε και προηγουμένως, η φυλετική ταυτότητα και η εθνική ταυτότητα βρίσκουν το πλήρες νόημα και την εγκυρότητά τους μόνο όταν υπάρχει η παρουσία ενός αισθήματος οργανικής πνευματικής κοινότητος. Ασφαλώς, **η ομοιότητα στο φυλετικό και εθνικό τύπο ανάμεσα στους ανθρώπους συνεισφέρει στην τόνωση του αισθήματος της οργανικής κοινότητος**, αλλά το τελευταίο με την σειρά του επηρεάζει τις συλλογικές ταυτότητες που πατάνε στο πρώτο. Αυτή η μορφή κοινότητος που αναφέρουμε μπορεί να γίνει αντιληπτή καλύτερα εάν διασαφηνίσουμε την ιδέα της κοινότητος (Gemeinschaft) από αυτήν της κοινωνίας (Gesellschaft) όπως τις όρισε ο Ferdinand Tönnies.

Μια πραγματική κοινότητα υφίσταται όταν μια ομάδα ανθρώπων νιώθει μια οργανική αίσθηση του συνανήκειν και της αλληλεγγύης, με την ύπαρξη ψυχολογικών δεσμών στο εσωτερικό της, **εν αντιθέσει με την κοινωνία που είναι απλά μια μάζα ή συλλογή πρακτικά ασύνδετων** μεταξύ τους ατόμων. Στην «κοινωνία», οι δεσμοί των ανθρώπων είναι ρηχοί και μηχανικοί (ως εκ τούτου και το μεταβατικό τους πνεύμα). Από την άλλη στην οργανική κοινωνία, κατά τον Othmar Spann «*Τα άτομα δεν είναι πλέον ανεξάρτητες και αυτάρκεις οντότητες, η ενέργεια του Όντος τους τους καθιστά μια πνευματική διασύνδεση στο σύνολό τους.*».

Αυτό έρχεται κόντρα με τις αρχές του φιλελεύθερου ατομικισμού – που, στην θεωρία, **θεωρεί την κοινωνία σαν τίποτα άλλο παρά το άθροισμα των μερών της, και την κοινωνική ζωή**, σαν τίποτε άλλο παρά το θεμελιώδες αίσθημα της διαχώρισης μεταξύ των ατόμων. Η παραδοσιακή ολιστική οπτική του τι εστί «κοινωνία», θεωρεί πως η κανονική κατάσταση της ανθρώπινης κοινωνικής τάξης είναι η πνευματική κοινότητα και όχι η ατομικιστική κοινωνία, πως η κοινότητα υπερίσταται του ατόμου. Αυτό, φυσικά, δεν οδηγεί στον ολοκληρωτισμό ή ακυρώνει την σημασία της ατομικής προσωπικότητος, η οποία αποκτά περιεχόμενο μόνο μέσα στην ζωή της κοινότητος. Αλλά αντίθετα, η ολιστική ενατένιση **απορρίπτει τον ατομικισμό σαν διαστροφή της κοινωνικής ζωής** και μια αρνητική παρεκτροπή, αντί μιας φυσιολογικής συνθήκης.

Ο ατομικισμός οδηγεί στην κατάτμηση της κοινωνίας σε επιμέρους άτομα, στην αποσύνθεση του αισθήματος της κοινότητος και στο αίσθημα των πνευματικών δεσμών. Βέβαια, η αίσθηση της κοινότητος δεν χάνεται πλήρως, **μιας και είναι έμφυτη σε όλες τις ανθρώπινες ομάδες**, αλλά μπορεί να αποδυναμωθεί ή να ζημιωθεί με τις επιπτώσεις αυτού να αποτελούν την παρακμή ή την εξαφάνιση του αισθήματος του «κοινού καλού» και της συνεκτικότητος μεταξύ των μελών της κοινότητος. Σηματοδοτεί, εν συντομία, την αποχώρηση από την οργανική κοινότητα και την είσοδο στην μοντέρνα κοινωνία. Όπως είπε και ο Jung, μια περιγραφή που είναι **όλο και πιο επίκαιρη** στην εποχή μας «*το άθροισμα ανθρώπων με ίσα δικαιώματα σχηματοποιεί την*

μοντέρνα κοινωνία. Χωρίς το πνεύμα της αληθινής κοινότητος, χωρίς τον εσώτερο δεσμό, ζουν σε μια χαζή έχθρα μεταξύ τους. Η πρότερη ευγένεια και κακώς νοούμενη ανθρωπιά υποδηλώνει εκτενή ζήλια, απέχθεια και έλλειψη χαράς».

Συνεπώς, όπως έγραψε ο Tomislav Sunic, «*η ατομικιστική κοινωνία των λιμπεραλιστικών χωρών βαθμηδόν οδηγεί στην κοινωνική αλλοτρίωση, την εμμονή με την ιδιωτικότητα και τον ατομικισμό και το σημαντικότερο, στο ξερίζωμα της εθνικής ταυτότητος*». Με άλλα λόγια, οι συλλογικές ταυτότητες – όπως η εθνική και η φυλετική – αποσταθεροποιούνται ή διαλύονται σε μια κατακερματισμένη ατομοκεντρική κοινωνία λόγω της έλλειψης κοινοτικού πνεύματος μεταξύ των ανθρώπων. **Χωρίς την οργανική αντίληψη της κοινότητος και των πνευματικών δεσμών, οι λαοί αποσυντίθενται και καταντούν μια μάζα από άτομα.** Οι φυλετικές και εθνικές ταυτότητες δεν μπορούν να έχουν πλέον το νόημα που είχαν σε παλιότερες κοινωνικές μορφές.

Όμως μια επιστροφή στην κοινότητα είναι πάντα δυνατή. Η κοινωνική αμορφία δεν είναι μια μόνιμη συνθήκη. Καθίσταται δηλαδή σαφές, ότι **μια από τις καίριες αποστολές του σύγχρονου Εθνικισμού είναι η μάχη για την αποκατάσταση της ζωντανής και σφριγηλής τοπικής κοινότητος**, για να ξαναγίνουν έγκυρες οι παλιές συλλογικές ταυτότητες. Παρομοίως, είναι σημαντικό και αναγκαίο, να ξανατοποθετηθεί επί τάπητος η ολιστική αντίληψη που δίνει έμφαση στην οργανική πνευματική κοινότητα και που απορρίπτει τον ατομικισμό σαν λάθος. Εάν δεν γίνει αυτό, τότε θα αποτυγχάνουμε να φέρουμε τις ιδέες μας εντελώς εις πέρας, να είμαστε δηλαδή σε θέση να υπερασπίσουμε την κοσμοθεωρία μας. Μαζί με τις **θεμελιώδεις αξίες της φυλής, του έθνους και της παράδοσης** πρέπει να επανεισάγουμε και την αξία της κοινότητος, που τις συνενώνει σε μια υψηλότερη ενότητα.

Όπως έγραψε ο Freyer: «*Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος όταν είναι μέρος του Λαού του, και όταν αυτός (ο Λαός) είναι ελεύθερος και κυρίαρχος. Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος όταν είναι μέρος μιας συμπαγούς συλλογικής θέλησης, που λαμβάνει ευθύνη για την ιστορία της. Μόνο η πραγματικότητα μπορεί να αποφασίσει εάν αυτή η συλλογική θέληση μπορεί να υπάρξει, μια θέληση που θα ενώνει τους ανθρώπους και θα προσδίδει ιστορικό νόημα στην προσωπική τους ύπαρξη.*».

Τελικά συμπεράσματα

Κλείνοντας αυτό το άρθρο, θα πρέπει να ξανατονίσουμε μερικά **βασικά σημεία** στα οποία επιχειρηματολογήσαμε, για λόγους ευκρίνειας.

i. Οι εθνικότητες υπάρχουν σαν **ξεχωριστές πολιτισμικές οντότητες**, αν και πολιτισμικές και εθνικές ομάδες υπάρχουν τόσο σε μικρή όσο και σε μεγάλη κλίμακα, ώστε να μπορούμε να μιλάμε ταυτόχρονα για Ευρωπαϊκούς λαούς, όσο και για έναν και μοναδικό Ευρωπαϊκό λαό.

ii. Οι πολιτισμοί γενικά **επικοινωνούν ο ένας με τον άλλον και**

ανταλλάσσουν δημιουργίες. Κανονικά δεν είναι τελείως αποκλεισμένοι από τους άλλους πολιτισμούς. Υπό κανονικές συνθήκες αυτή η επικοινωνία δεν εξοντώνει την μοναδικότητά τους και την ύπαρξή τους σαν διακριτές ομάδες ένεκα της επιλεκτικής φύσης αυτού του πολιτισμικού «διαλόγου». Μόνο **το πλήρες άνοιγμα το οποίο είναι παρεκτροπή,** εξουδετερώνει την μοναδικότητα.

iii. Ο φυλετικός τύπος έχει μια σημαντική κοινωνιολογική λειτουργία, αφήνοντας το στίγμα της τόσο στην κουλτούρα όσο και στην εθνικότητα. Η φυλή είναι ένας παράγοντας εθνικής ταυτότητος. **Το να αλλάζεις το φυλετικό υπόστρωμα μιας εθνικότητος, συνίσταται στο να αλλάξεις τον χαρακτήρα και την ταυτότητά του.** Η επιβίωση μιας συγκεκριμένης ιδιάζουσας εθνοπολιτισμικής ταυτότητος, έτσι επαφίεται στην αντίσταση της φυλετικής επιμειξίας, που **βλάπτει τον φυλετικό τύπο.**

iv. Η φυλετική μείξη, όμως, δεν αντιμετωπίζεται απλώς με την επίκληση της ανάγκης για συντήρηση της φυλής, αλλά πρέπει να αντιτάσσεται βάσει αρχής. Η μείξη των φυλών **πρέπει να απορρίπτεται σαν εκτροπή** της κανονικής κοινωνικής τάξεως. Η φυλετική ομοιογένεια απαιτείται για την εθνοπολιτισμική σταθερότητα.

v. Τέλος, η φυλετική και εθνική ταυτότητα **βρίσκει νόημα μόνο όταν υπάρχει μια αίσθηση του συνανήκειν σε μια πνευματική κοινότητα,** η οποία ενδυναμώνεται με την εθνική και φυλετική ομοιογένεια. Στις ατομικιστικές λιμπεραλιστικές κοινωνίες όπου η αυθεντική αίσθηση της οργανικής κοινότητος φθίνει, οι εθνικοί δεσμοί και η ταυτότητα αποδυναμώνονται εξίσου.

Lucian Tudor